kõik südame heldusе selle waatmisse panna, lapsokese silma. Kui natuke aega segaseks läinud mõteid selestanud, läks nägu lahkemaks ja pisarad warisesid palgeid mööda. Nüüd näitas lugu, kui olekšid jampsimise pilwed tema hinge eest korraga ärapuhutud ja mida ligemale surma sammud jõudsid seda lahkemaks ema süda lapse wasto läinud. Tema wõtis lapse oma kaiso, püüdis teda rammetuma kätega rindade wasto pigistada, heälitses tasaillokeste suigutamise lugu: „Äja, äja! pisokene!“ kui tahaks last magama uinutada; aga heäl kostis temal wõeras ja suust tulew hingeõhk oli üsna külm. — Nüüd waatas ta tunnistades mino peale ja küsis: „Wõeras mees! kes teid seie kutsus, kus üks ema wiimist korda oma lapsega mängib? — Kus kangro Jüri jäi? Ma lasin teda seie paluda; tema oli ükši lahke ja armoline mino wasto, kui teised mind põlgasid ja sõrmega mino peale näitasid. Tema juhatas mulle Jumala sõna ja muid hüwasi kombeid tundma. Temalt õpisin seda armastust tundma, mis pikameeleline on ja oma heldust ülesnäitab; — mis sallib, usub, loodab ja kannatab kõik. — Ma tahtsin Jürit kõige hea eest tänada ja teda ühtlasi paluda: mino waese lapsele isaks jääda ja jumalakartlikuks loomaks kaswatada. Jüril on kül enesel wiis last, aga kus wiis oma kõhtu täidawad seal warisеb kaa kuendama osaks leiwaraasokesi laua pealt. Paloke leiba ja warju wihma ja külma wasto! se on kõik

mis ma palun. Mino järele jäänud rietest saab lapsele ilpust küllalte.“

Pik jut näis rammetuma wiimist jõudu wäsitawad, silmad wausid temal kinni kui uinujal, hingamine läks arwemaks ja tasasemaks, südame tuikumine oli kui wärisew lind; muud elotähte ei wõinud mina tema külles leida. Tüki aea pärast löi ta silmad laiale ja ütles madala heälega: „Enne kui öö pime käte jõuab, himustaksin weel nõdra waimole karastawat toetust. Räägi mulle Looja wääst ja heldusest?“

Tema igatsemist täites alustasin nõnda:

„„Tuleta meele pimedal tunnil, et ükskord kõige ilmade läikus sul südant on täitnud ja et sina olemise suurust tundma said. Eks waatanud sul silmad poole igawusse, tähtis taewasse, ja pääwal jälle teisa poole sisse? Mõtle pisokest wahetüki ära ja sino kinniwarjawat maakera, siis wõlwiwad — otsego sirkli rõnga keskpaiga ümber — ilmad sino üle, sino ümber ja sino alla; — kõik aetawad ja aetud — hiilgus hiilgusses, — suurus suurusesse tungitud — kõik päikesed ühteks päikesekeraks sino ligidale koko pigistatud, tungiks ja kisuks sa ennast igawuse pikusses sest kõikpäikesest läbi, sina ei peaseks wälja pimeda tühidusse. Tühidus asub üksnes ilmade wahel, ei mite ilma ümber.

„„Tuleta meele pimedal tunnil, ja mõtle nende aegade peale, kus sina ärahaardmisses Jumalat palusid, ja kus sa Teda mõtlesid — seda lõpelikute mõtete suuremat lõpmata peale.